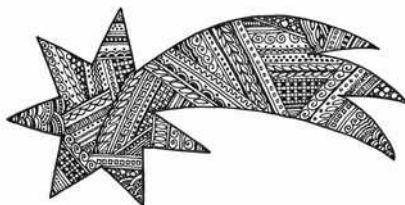

„Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal...“

(Jan 3,16 a)

Co k nám do Dejvic v listopadu a prosinci přišlo? Čtyři křty a celkem pět pokřtěných. Že to nevychází? Při jednom křtu bude křtěno miminko i maminka současně. Stručně řečeno, kromě mnoha jiných událostí, které se dějí v rušném sborovém životě, můžeme nyní prožívat mimořádně radostné chvíle.

Hodí se dobře k přicházejícímu adventu. Není to divné spojení? Znamená-li advent příchod, pak jsem česky napsal „přicházející příchod“. To je jako napsat odcházející odchod, vycházející východ, zacházející zá... Tak znovu lépe. **S blížícím se adventem**, prožíváme ve sboru mimořádné chvíle radosti v souvislosti s opakovanou svátostí křtu svatého.

Nevydržel jsem to během jedné neděle, abych se nepodělil s dětmi i s ostatními o radostnou informaci, že se nám narodila první vnučka. Rozesílal jsem nádherné fotky nádherného miminka a psal slova o dosud nepoznané radosti. Není krásné i na stará kolena, po dlouhém životě s mnoha radostmi, zažívat něco, co jste dosud nikdy nezažili? Prožívat radost ještě nepoznanou? Novou? Bohu díky za to. Držívám to miminko v náručí, její malou ručku ve své tlapě a jsem plný emocí a všelijakých myšlenek.

Nebyl bych farářem, aby mi nad miminem nešlo hlavou, že Bůh přišel do světa takto, jako dítě. Způsob služebníka přijal, stal se jedním z lidí. V teologii jako vědě najdete nejrůznější nápady, teorie, geniální myšlenky i trochu směšné spekulace. Ale o tom Božím Dítěti čteme v bibli, je to slovo inspirované Duchem svatým, to si jen tak nikdo z palce nevyucal.

Obsah čísla:

1- „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal...“ | 2-Výtah z jednání staršovstva | 3-Karafiátovi Broučci | 4-Veruna | 6-Nové členky sboru se představují | 7-Lk 9,57 - 62 | 10-K čemu slouží salár | 12-Historické okénko Česti Muzikáře | 13- Jubilanti | 13- Další oznámení | 15-Prosba | 16-Kalendář na prosinec 2016

Vlastně v takovém příchodu jen hledám Boží zázrak a prožívám paradoxy víry. Ten nejmocnější si klidně přijde v bezbrannosti, dárce života obětuje svůj vlastní život v bezmoci na kříži. Králů Král a pánů Pán. Pochopíte to?

Jedině tehdy, když si např. s Janem uvědomíme, že to všechno bylo z lásky Boží. Prý taková láska „všecko snáší, všemu věří, všeho se naděje, všeho trpělivě čeká“ a nikdy prý nezanikne (1 K 13). Těšme se na advent i vánoce a ať je měsíc plný radosti.

Pavel Ruml

Výtah z jednání staršovstva – čtvrtek 3. 11. 2016 v 19:00

- Volba předsedy staršovstva: zvolen br. farář Ruml s platností od 1. 1. 2017
- Náležitosti spojené s příchodem br. faráře Pavla Rumla: předání sboru 1. 11. 2016, až dojde výpis z registru MK, dořeší se zbývající formality, br. Černohorský připravil rámcovou informaci o hospodaření sboru (též pro revizory)
- Středisko Diakonie Praha:
 - volba nového ředitele: nebyl potvrzen dosavadní ředitel Suchel, se kterým byly dobré zkušenosti, jako patronátní sbor vzneseme dotaz na okolnosti výběrového řízení a podpoříme br. Suchela
 - s. Caldová připomněla aukci uměleckých děl ve prospěch střediska, termín v březnu 2017
 - sbírka z rozloučení s Vráťou Študentem vynesla 28 953,- Kč, darováno Diakonii pro potřeby školy
- Finanční záležitosti:
 - 30. 10. na celocírkevní sbírku na Jubilejní toleranční dar odesláno 10 204,-Kč.

- 27. 11. bude seniorátní adventní sbírka
- sbírka na Haiti zatím 8 450,- Kč, uzavřeme 20. 11. 2016
- sbírka na vánoční nadílku, zahájíme 4. 12. 2016
- Hospodářské záležitosti: 30. 10. vyměněny zámky, staré klíče třeba vrátit sbor. sestře
- Další úkoly:
 - uspořádání sborového archivu - s. Hřebíčková ve spolupráci s br. Maškem, objednat zaškolení
 - varhany se již budou zamykat, klíčky jsou rozdány, 1 je v kanceláři
 - na 3-letý kurs Pražského seniorátu „Základy evang. teologie“ se lze hlásit až do konce roku.
- Různé:
 - učitelé NŠ mají zájem o výrobu 4 ks biblických postaviček, kurz proběhne v únoru 2017, schválena úhrada nákladů
 - příprava dárků pro děti k Vánocům s. Ridzoňová, s. Študentová, s. Petříčková, s. Cihlová
 - br. farář nabízí osobní návštěvy členů sboru podle potřeby, též presbyterů na pracovišt; také začne navštěvovat jednotlivé skupiny, které se ve sboru pravidelně scházejí

UŽ 140 let tu jsou Karafiátovi Broučci

Když jdu k rodinnému hrobu na Vinohradském hřbitově, volím cestu kolem hrobu Jana Karafiáta (který je na dohled hrobu Václava Havla) a zavzpomínám také na jeho Broučky. Tentokrát byl k tomu motivací i článek z listopadového čísla Literárních novin pod názvem „Kolik podob mají Broučci?“. Cituji z něho několik úvodních vět:

„Jen málokdy se stane, aby nějaká kniha přežila na čestných místech dětských knihovniček 140 let. Takovou knihou v domácím písemnictví jsou bezesporu Broučci Jana Karafiáta. Ačkoliv jejich první vydání z roku 1876 bylo velmi prosté, brožované a bez obrázků, během následných desetiletí vznikla i rozsáhlá kolekce nejrůznějších ilustrací Karafiátova textu. Ty nejoriginálnější představuje (do 27. listopadu) Galerie výtvarného umění v Havlíčkově Brodě. Výstava je zároveň připomínkou toho, že od narození autora Broučků, evangelického reformovaného faráře Jana Karafiáta (1846 – 1929) uplynulo letos 170 let.“

Dále se dozvídáme, že na ilustrování Karafiátových Broučků se podílelo téměř 40 autorů a že počet vydání této knihy přesáhl už stovku.

Co bychom k tomu dodali? Jistě otázku, jaké poselství zaznívá z příběhu těch malých zvířátek. Snad nejlépe to vystihují modlitbičky, kterými broučci začínají a končí svůj den a objevují se v knize mnohokrát.

Zopakujme si je:

Ó náš milý Bože
povstali jsme z lože
a pěkně Tě prosíme,
dejž at' se Tě bojíme,
bojíme a posloucháme
a přitom se rádi máme.

Podvečer tvá čeládka
co k slepici kuřátka
k ochraně tvé hledíme
laskavý Hospodine

Dušan Čurda

Veruna (vánoční povídka)

S pečením vánočního cukroví se paní Zdena už dávno neobtěžovala, zato na dárku pro Verunu si dala záležet. Nedala si pokoj, dokud nenašla to, co hledala: drobnou sponu, do které byl zasazen krásný podkrkonošský jaspis. Nebylo to nic drahého, ale snad bude mít Veruna radost.

Když krabičku s dárkem balila do hedvábného papíru, vzpomněla si, jak se vlastně s Verunou seznámila. Je to už pět roků, co si na zamrzlé louži zlámala nadvokrát nohu. Protože měla i další pohmožděniny a doma neměla nikoho, kdo by se o ni postaral, nechali ji v nemocnici poměrně dlouho.

Na trojáku, kam Zdenu umístili, byla tři lůžka:

Na prvním ležela babička, které muselo být už k devadesátce. Jestli se někdo domnívá, že takoví prastaří lidi bývají obvykle opuštěni a zapomenuti, tak o ní to rozhodně neplatilo. Každý den se objevil někdo z rodiny nebo ze známých a na nočním stolku měla stará paní dokonce kalendář, kde měla pečlivě poznamenáno, kdy kdo přijde.

Ani pacientka na druhé posteli nezůstala trvale bez návštěvy. Třikrát tam za ní přišel shrbený dědula. Podle toho, že měl kolem krku bílý kněžský kolárek, poznala Zdena, že je to kněz, a to ještě ze staré generace, která dbala na toto své viditelné označení. S nemocnou si vždycky něco polohlasem špitali – snad se modlili – a na rozloučenou udělal duchovní pastýř své ovečce na čelo křížek.

Zdena většinou raději předstírala, že návštěvy u svých spoluležících ani nevnímá, ale nic naplat, uvnitř ji žrala závist. Tolik lásky! Tolik pozornosti! Když se ale kněz-vyslouzilec měl po své poslední návštěvě k odchodu, zastavil se u Zdeniny postele a zeptal se jí trochu nešetrně: „K vám nikdo nechodí?“ Nejprve měla chuť mu odseknout „A co je vám po tom?“ Pak ji však přece jen zbrzdil starcův věk: „Prosím vás, kdo by za mnou chodil? Vždyť už léta jsem sama jako kůl v plotě!“ – „Tak já vám sem pošlu někoho od svatého Tadeáška!“ rozloučil se dědula a zamířil ke dveřím.

Kněžův slib nebrala Zdena vážně. Jak to říkávala její babička, když někdo něco sliboval jen tak naplano? „Tak to je pravda asi tak, jako že blechy kašlou!“ K velikému Zdenině překvapení se však hned příští den objevila u její postele starší buclatá usměvavá ženská: „Dobrý den! Vy mě neznáte a taky já jsem se dozvěděla o vás až včera večer na schůzce naší farní rady. Chodívám za nemocnými z církve domů nebo do nemocnice. Ti, co mě už trochu znají, mi říkají Veruna.“ – „Veruna? Znam jen Verunu, co se o ní zpívá v Blodkově „Studni“, že Veruna je všech čarodějnic koruna,“ posměšně podotkla Zdena. „Tak u mě je to asi trochu jinak!“ nedala se návštěvnice odradit nevlídným Zdeniným tónem. „Měla jsem zbožné rodiče a ti mě nechali pokřtít na Veroniku. Víte asi, kdo byla svatá Veronika!“ – „To tedy nevím,“ připustila neochotně Zdena.

„Ono je to spíš taková legenda,“ vysvětlovala Veruna. „Když vlekli Pána Ježíše na Golgotu, u cesty stály plačící ženy a jedna z nich se jmenovala Veronika. A právě ta vzala roušku a utřela s ní Ježíšovi z obličeje pot a krev a na té roušce se otiskla jeho tvář. No a tatínek s maminkou si možná představovali, že bych se jí jednou měla taky aspoň trochu podobat. Jenže podobat se světici se mi ale zatím vůbec nedaří,“ zasmála se Veronika upřímně.

Zdena se už ani přesně nepamatuje, jak to tenkrát bylo, že se najednou s Verunou ocitly uprostřed naprosto nestrojeného rozhovoru. A nebylo to jen

tenkrát, ale o týden později se to opakovalo. A pak už Veruna přicházela pravidelně, někdy i s kafičkem v termosce a domácím koláčem. Když pak tenkrát před těmi pěti lety pustili před Vánocemi Zdena domů, začala ji Veruna navštěvovat v její garsonce. Jak je vidět, dobré přátelství může začít kdykoli a kdekoli.

Včera, jak Zdena usoudila, se Veruna nepochybně šla podívat na odhalení nových „jesliček“ u nich, u „Tadeáška“ a dnes se jistě vydala jako každoročně poslechnout si koncertní provedení „Rybovky“. Ale pozitíí budou Štědrý večer slavit Zdena a Veruna spolu a z Bible si společně přečtou vánoční evangelium, jak to bývalo ve Zdenině rodině zvykem, dokud měla ještě své nejbližší. A na Štědrý večer se také uvidí, jestli se s tím dárkem pro Verunu správně strefila.

heda

Noví členové sboru se představují

Jmenuji se Mgr. Marie Rumlová, přistěhovala jsem se s manželem Mgr. Pavlem Rumlem do Dejvic, který zde nastoupil jako farář.

K Dejvicím mám blízký vztah, protože se tu narodil můj tatínek MUDr. Vlastimil Kabíček, který celý život pracoval jako dorostový lékař na Praze 6. Bydleli jsme v Praze na Petřinách, mám dva bratry, Pavla (lékař, pediatr) a Jana (ing. v zemědělství). Maminka Marie dlouhou dobu pracovala jako likvidátorka úrazů v České pojišťovně. Pochází z venkova, a tak nám vštěpovala rodinou sounáležitost i důležitost víry v životě. Tatínek v dětství přežil těžké chvíle rodiny s podporou farářů v Dejvicím semináři, kde od dětství ministroval. Je moc zajímavé, že dnes je kostel v Thákurové ulici s jeho farností blízký evangelickému sboru v Dejvicích; už se zase těšíme na ples.

Vystudovala jsem Gymnázium Jana Keplera na Pohořelci a FF-UK v Praze, obor pedagogika – ošetrovatelství. Z prvního manželství mám dvě dcery, Josefínu (24 let) a Annu (20 let). Pracuji 16 let jako vrchní sestra oddělení psychologie v Ústřední vojenské nemocnici. Praha 6 je tedy mou osobní i pracovní lokalitou, mým domovem. Jsem římsko-katolického vyznání, z velké praktikující rodiny, a tak mám ráda a jsem zvyklá na velkou společnost. Těším se, že i pro svoje pracovní i rodinné zkušenosti, budu moci s radostí sdílet společenství dejvicického

sboru. Díky novým okolnostem v mém životě mohu opravdu praktikovat ekumenismus, který vždy záleží jen na lidech a jejich ochotě, protože Pána Boha máme jednoho. Zatím jsem se setkala jen se vstřícností, za kterou velice děkuji a prosím také o toleranci, když se mi něco nepodaří.

Těším se ve víře na setkávání osobní i církevní.

Marie Rumlová

Pocházím z Karlových Varů a stabilní pražskou „náplavou“ jsem se stala již v letech gymnaziálních. V tomto období svého života jsem také konvertovala ke křesťanství a srostla s Akademickou farností Nejsvětějšího Salvátora. Na konverzi plynule navázalo i studium ekumenické teologie, zde jsem pak potkala svého manžela Filipa. Skrze něj jsem se nakonec „stabilně“ naplavila i do našeho dejvického sboru. Vedle teologie jsem ukončila bakalářské studium bohemistiky. V současnosti se v rámci navazujícího magisterského studia věnuji komparativní

literatuře.

Eliška Dana Härtelová

Lk 9, 57-62

Koncem října jsem byla na Slovensku na Dobré Nivě na hrobech mých rodičů a prarodičů. Pokaždé, když tam jsem, nezapomenu jít v neděli na Bohoslužby. Je tam mladá sborová farářka Mgr. Jarmila Zajíčková. V neděli 23. října jsme si po Bohoslužbě chvíli povídaly a protože mě její kázání zaujalo, požádala jsem ji o zaslání mailem. Zde je.

Nad'a Sleziaková

Lk 9, 57-62; 22. Po Troji., Povinnosť odpúšťať, 23. 10. 2016 DN

Suspírium:

„Ó Hospodine, daj mi poznať svoje cesty, vyuč ma svojim chodníkom! Vo svojej pravde ved' a vyučuj ma, lebo Ty si Boh mojej spásy, na Teba dennodenne očakávam.“ Ž 25, 4-5

Bratia a sestry!

Práve sme počuli dosť radikálne biblické slová. Popierajú dnes tak veľmi rozšírený názor, že existuje zlatá stredná cesta. Že to netreba s ničím preháňať. Pán Ježiš hovorí Buď alebo. Buď nasleduješ Boha alebo nie. Buď to s Ním myslíš vážne alebo tvoj život nepatrí a nesmeruje do kráľovstva Božieho.

Pán Ježiš je živý Pán neba a zeme. Je tu a je tam. Je tam, kde znie Jeho evanjelium, kde On chce. A je na ceste, prechádza aj okolo tvojho života, popri tebe či oproti tebe, keď počúvaš Jeho slovo. Stretá ľudí, aj teba, a ty zase Jeho. A tak chtiac – nechtiac, dochádza ku konforntácii, lebo semeno evanjelia je s Ním bytostne spojené a nechýba nikdy tam, kde je On. A keď ho seje, keď ťa stretá, Jeho jedinou túžbou je osloviť ťa a pozvať ťa, aby si Ho nasledoval. Aby si všetko nechal tak a rozhodol sa v živote pre to, čo ti život zachráni a zachová pre budúcnosť. A tak si aj dnes k tomu pozvaný, keď počúvaš tento evanjeliový text.

Je to však dilema, lebo sme všetkým a všetkými zamestnaní, zviazaní a presvedčení, že toto tu okolo mňa, všetky moje povinnosti a všetko, čoho sa smieme dotknúť, je život, je to, čo už zajtra nebude. Že je to strašne dôležité, nenahraditeľné. Že všetky povinnosti a úlohy sveta aj všetky moje túžby a predstavy – to je život. Lebo sme za mnohé zodpovední a sme v rôznych úradoch – od úradu manželstva a rodiny až po rôzne funkcie v práci a cirkvi. A to nás zamestnáva a ovláda, oslepuje a utvrdzuje nás v tom, že takto to má byť a takto je to správne. No Pán Ježiš hovorí, že to nie je správne, ak pre toto všetko nemáme čas na Neho.

Spomína konkrétne situácie: postarať sa o rodinu a zabezpečiť ju (v. 58), zabezpečiť strechu nad hlavou... Postarať sa o príbuzných v ich starobe a pripraviť sa na rozlúčku s nimi (v. 59) v zmysle: pôjdem, až keď ich nebude, či pestovať dobré rodinné vzťahy (v. 61), zabezpečiť svoje deti, aby mali všetko, čo potrebujú. To všetko je nesmierne dôležité a vidíme to ako skutok lásky nášho kresťanského svedectva. **Avšak bez Krista je to málo.** Ak nás to oddeľuje od Ježiša, je to smrť. Nie je to cesta k cieľu, ale blúdenie. Bez Ježiša je to zbytočné a neužitočné. Nič a nikto by nemal človeku zabrániť nasledovať Krista, ktorý jediný je Život.

Všetko niečo stojí. Nič nie je zadarmo. Nielen vlaky pre študentov a dôchodcov, ale aj cestu za Kristom musí niekto zaplatiť. Aká je cena za nasledovanie? Za to, že smieš byť Jeho, za to už zaplatil – svojím životom. A od teba Pán Ježiš žiada nasledovanie bez žiadneho „ale“. Žiada sebaobetovanie. Žiadne povrchné riešenia v zmysle: „*Vieš, potom, keď otec zomrie, potom pôjdem za Tebou. Teraz by sa hneval a bol by nešťastný, že nechcem pokračovať v živnosti a podnikaní, ktoré on založil a rozbehol.*“

Pán hovorí: Určite nie! Teraz to nechaj tak a pod' za mnou. Iba tak sa rodí nový život. Rozhodnutím pre Neho. Dnes. Teraz. Žiadne potom nebude, lebo žiadne potom neexistuje. Terajšia chvíľa je jedinečná a nebude sa opakovať. Nehovorím, že zajtra život nebude, že o týždeň nebudú opäť služby Božie. Ale to, čo je dnes, už nebude. Žijeme veľmi často v akejsi istote, že všetko ešte stihneme – ale tak rýchlo, že na nič nemáme čas. A vzťahy sa nám rozpadajú a život sa kazí, lebo dnes nemáme čas na manželku či manžela, na syna alebo dcéru. A tak vyrastajú bez lásky tých, ktorí im ju majú dať.

A odkladáme najmä veci vo vzťahu k Ježišovi. Bagatelizujeme, zľahčujeme otázku nášho života s Ním a trest je, že nič poriadne nestíhame. Ani to, na čo sa pred Ním vyhovárame: milovať svojich blízkych. Utešujeme sa, že na všetko raz príde čas. Že už len toto zariadim a urobím a potom... veď koľko už bolo všetkého povedaného a napísaného, čím všetkým už ľudia prešli a nič sa zatiaľ neskončilo. Svet stále funguje. **No koľko sme už nenávratne stratili, koľko lásky sme nedali?** Áno, možno bude ešte iná príležitosť, ale už nie táto. Božie slovo hovorí: „*Dnes, keď počujete Jeho hlas, nezatvrdzujte si srdcia...*“

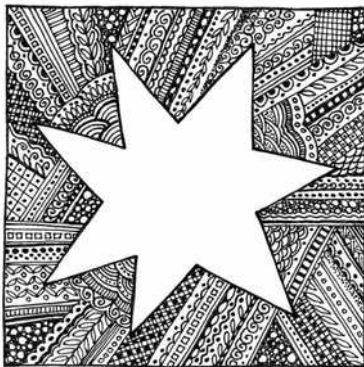
Tu nepomôže žiadne obzeranie sa dozadu, ako čo bolo a ako to bolo. Nič to u teba ani u mňa nerieši. Len Kristus, pre ktorého alebo proti ktorému sa rozhodneš. Ani skvelý Abrahám, ani jedinečný Jozef či slávny Dávid, ani Luther ani naši ohromní štúrovci či ktokoľvek, koho v cirkvi spomíname, nič nevyrieši za nás a za teba. Neodpovie za nás na toto Kristovo pozvanie. Je to na tebe. **Si ochotný všetko odložiť nabok a vykročiť za Ním?**

Je Ježiš viac ako tvoja strecha nad hlavou a zabezpečenie rodiny? Žalm 127 hovorí: „*Ak Hospodin nestavia,... márne sa namáhajú stavitelia.*“ **Je viac ako tvoji chorí rodičia? Ako všetci tí vzácní a milí ľudia, ktorých si vážiš a uznávaš?** Je PJK Ten, na ktorom predovšetkým záleží? Je Jeho slovo a Jeho vôľa nadovšetko? Aj nad soľ, aj nad zlato? Nemôžeme si z Ježišových slov a myšlienok vyberať, čo sa nám hodí, a ostatné nechať tak. Máš prijať od Neho všetko, aj kríž, aj súd, aby sme mohli mať aj milosť, aj korunu víťazstva. To, čo

vidíme, nemôže byť základom pre naše bezpečie a istoty, iba On je jedinou istotou a zárukou večného a dokonalého života.

Iba vtedy dostaneš Jeho osobné poverenie. Pán má pre teba jasnú úlohu: vo verši 60 **...ale ty chod' a zvestuj kráľovstvo Božie!**“ Teda nes všetko Božie do sveta tak, že to budeš žiť a praktizovať. Ži pre Neho tak, ako On chce, a pre Jeho kráľovstvo. Nemôžeš žiť tým, čo bolo. Viera tvojho deda alebo otca ťa nezachráni. Zachráni ich, ale nie teba. Ty potrebuješ veriť v to, čo je a čo bude v Ňom. Ty potrebuješ byť „...*Jeho vlastným a žiť pod Ním v Jeho kráľovstve a slúžiť Mu v ustavičnej spravodlivosti, nevinnosti a blaženosti...*“, ako to píše náš reformátor Luther. A to sa dá iba vtedy, keď sa pozeráš k Bohu a na Boha podľa 12. kap. Listu Židom. **„Hľad'me na Ježiša, Pôvodcu a Dokonávateľa viery, ktorý napriek radosti, ktorá Ho čakala, pretrpel kríž; pohrdol potupou a posadil sa na pravici Božieho trónu. Myslite na Toho, ktorý zniesol taký odpor hriešnikov proti sebe, aby ste neustávali a neklesali na duchu.“ (Žd 12, 2-3).**

Bratia a sestry, poďme teraz v modlitbe hľadiť na Ježiša. Naberme odvahu povedať mu každý osobne: *Tu som Pane, chcem... buď prvý v mojom živote.* Prinesme pred Neho svojho uponáhľaného a unaveného ducha. Jedine On dá do poriadku naše životy. On nám pomôže mať na všetko dôležité čas. Aby sme raz nemuseli niečo ľutovať. AMEN

K čemu slouží salár

Blíží se konec roku a jako v jiných letech v ohláškách připomínáme **salár**. Sluší se tedy připomenout, co vlastně salár je a k čemu slouží konkrétně v našem sboru. Je to užitečné i z toho důvodu, že nově příchozí členové sboru mohou mít problém s církevní terminologií.

Původně byl salár (salarium) platem kazatele, resp. příspěvkem na něj, později příspěvkem na provoz sboru vůbec. Až do roku 1950 se plánované výdaje sboru rozepisovaly podle nějakého klíče mezi tzv. salárníky, tj. ty členy sboru, kteří měli dostatečný vlastní příjem. Tím se salár lišil od dobrovolných darů sboru od ostatních členů (a samozřejmě i od salárníků nad rámec předepsaného saláru).

Po roce 1950 se zavedlo, že salár je dobrovolným darem sboru, což platí až dodnes. Když tedy dáváme „dar na potřeby sboru“, ve sborových účtech se to objeví v kolonce salár. Trochu paradoxně ve výkazech stále zůstávají obě kolonky: salár i dary. Podle platných církevních řádů je salár sice darem dobrovolným, ale v doporučené výši 4% čistého příjmu. Z dlouholeté zkušenosti nejen v našem sboru je ale známo, že platby saláru této výše většinou nedosahují.

V souvislosti s probíhajícím přechodem na samofinancování církve, tedy do stavu, kdy stát přestane přispívat na platy kazatelů, se v církvi diskutuje, jak dál. Stát nám sice vyplácí na pohled velké odlukové peníze, ale ve skutečnosti bude nová situace klást větší nároky na finanční účast členů církve. Nemusí to ale být tak zlé. Výpočty ukazují, že pokud bychom všichni na salár přispívali 2-3% svých příjmů, pak při solidaritě bohatších a slabších sborů si vystačíme i bez peněz od státu.

Jak to vypadá s financemi našeho dejvického sboru? Odmyslíme-li jednorázové výdaje jako byla adaptace farářského bytu nebo před tím sklepních prostor, a případné dotace na ně, pracujeme v posledních letech s rozpočtem něco přes milion korun. Z toho asi 750 tisíc připadá na nezbytné výdaje, které nemůžeme příliš ovlivnit - nájemné z modlitebny a farního bytu, spotřeba energií, předepsané příspěvky na provoz seniorátu a celé církve (tzv. repartice), plat sborové sestry a konečně příspěvek do personálního fondu, určeného na platy farářů. Ten v r. 2017 činí 100 tisíc Kč, v dalších letech po výpadku státního příspěvku musíme počítat s postupným nárůstem až ke 300 tisícům Kč. Ze zbývajících zhruba 300 tisíc Kč jdou asi dvě třetiny na provoz sboru a třetina na dary směrem ven: v tom je zahrnuta platba školného za podporované děti v Kongu a pomoc potřebným malým sborům.

Pokud jde o příjmy, je náš sbor odkázán na příspěvky od nás, svých členů. Salár, včetně darů a sbírky na personální fond, se v posledních letech pohybuje kolem 900 tisíc Kč a při nedělních sbírkách se ročně vybere asi 90 tisíc Kč. (Do toho se nepočítají celocírkevní sbírky, jako např. na Jeronýmovu jednotu, které našimi účty jen beze změny „protékají“.) Vychází to tedy tak, že každoročně sbor vydává více, než přijímá. Rozdíl je v desítkách tisíc korun a jde na úkor „železně

rezervy“, naspořené v dřívějších letech. Co s tím? Znatelné omezení vlastních výdajů není reálné a právě si neumím představit, že bychom omezili svou podporu potřebným – naopak, v příštích letech bude naše solidarita s nimi stále naléhavější. Mějme to všichni na paměti už nyní při rozvažování, kolik chceme – můžeme dát na salár.

Jan Mašek

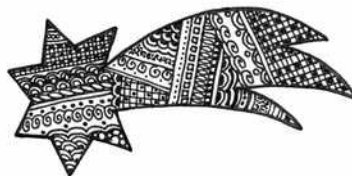
Historické okénko

Vzpomínky z dopisu bratra Čestmíra Muzikáře faráři Janu Čapkovi

...Ještě bych rád vzpomenul na 3 „veselé postřehy“ z doby Vašeho působení v Dejvicích. Jednou jste nám v nedělní škole vyprávěl o putování po poušti a mezitím jste zahrál na harmoniu 2 písničky. Když jste zasedl k nástroji poprvé, drcnul jste hlavou o lustr - 2 úzké duté válce vedle sebe volně se houpající na řetízku. Svítidlo se rozhoupalo, byly slyšet skleněné zvuky, ale nic se nestalo. Když jste šel k harmoniu zahrát druhou písničku, chytil jste se za hlavu a opatrně usedl na točitou židli a okomentoval to slovy: „Tak tentokrát se to obešlo bez úrazu!“ Když jste dohrál, zavřel jste harmonium, vyskočil jste ze židle a jedna lampa skončila rozbitá na zemi!

Druhá vzpomínka souvisí s vánoční besídkou. Když jste rozdělával básničky, byly už předem označené konkrétním jménem. Pak zbylo ještě několik básniček, tak jste nabízel dál. Občas se někdo přihlásil. Když už se nikdo jiný nehlásil, chtěl jsem se podrbat na hlavě. Vy jste si všimnul mé zdvihající se ruky a už jsem měl druhou básničku. Báť jsem se přiznat k tomu, že jsem se chtěl jenom podrbat, tak jsem se nakonec musel naučit obě básničky. A úspěšně!

Třetí příhoda byla, když jsme dostali pastelky a vodovky a měli jsme něco nakreslit. Dlouho jsem seděl nad prázdným papírem. Na stěně za mnou mapa Izraele, v mé hlavě prázdná. A zatímco ostatní děti už měly své výtvary skoro hotové a já pořád nic, poradil jste mi, abych nakreslil TŘI KRÁLE. To jsem udělal a k mému velkému údivu a potěšení šel tento obrázek na nějakou výstavu. Dodnes ho mám doma schovaný.

Čestmír Muzikář

Jubilanti v prosinci

Jiří DOBIÁŠ	96 let	Josef NĚMEČEK	70 let
Marta KLEMPEROVÁ	92 let	Marta ŠTUDENTOVÁ	60 let
Věra ONDROVÁ	92 let	Pavel RUML	60 let
Jarmila ŠATAVOVÁ	91 let	Milada DOBIÁŠOVÁ	60 let
Jana OLIVERIUSOVÁ	75 let		

Přejeme, aby jim Pám Bůh žehnal a byl jim milostiv.

Další oznámení

Knížka pod stromeček: **Daniel Henych - Co se všechno může stát**

V popředí děje jsou dvě dospívající dívky a jejich ochrnutý spolužák. Situace, do nichž se dostávají, jsou někdy dost složité. Kolem této trojice vystupuje postupně řada dalších osob, většinou dospělých. Nejsou to jen rodiče, ale do příběhů zasahují například rázná, s Bibli dobře obeznámená babička nebo mladá místní farářka. Vyprávění není zdaleka vždycky optimistické, mají v něm místo i nemoc a smrt. Přesto většina kapitol vyznívá nadějně, občas dokonce humorně. Tomu by měly napomáhat i ilustrace a veselá obálka. - K tisku připravili V + V Henychovi.

PŘIJĎTE NA VÁNOČNÍ KONCERT NAŠICH PĚVCŮ U SALVÁTORA

Ve čtvrtek 22. prosince o půl osmé zahájí trubka, tympány a orchestr slavnou předehrou k Charpentierovu *Te Deum* (známe to podvědomě jako znělku Intervize) vánoční koncert Našich pěvců u evangelického Salvátora. Vděčnost za třicet let trvání sboru chceme vyzpívat právě v tomto *Te Deum laudamus* a Vánoce přivítáme Rybovou Českou mší vánoční „Hej, mistře“.

Kromě již zmíněných pěvců a orchestru účinkují sólisté Ludmila Vernerová, Jana Horáková Levicová, Eliška Kondrová, Ondřej Socha a Ivo Michl.

Vstupné je dobrovolné. Kostel je vytápěn.

Foto: J. Hlavsa

4. prosince po bohoslužbách prodej Obchůdku jednoho světa

10. v sobotu koncert Syringa v 17.00

11. prosince po bohoslužbách prodej produktů chráněné dílny Diakonie Stodůlky

18. prosince dětské bohoslužby a tradiční společný oběd

31. prosince Silvestrovské posezení v 17 h, připravuje Pavel Prosek a oslavíme 60. narozeniny Pavla Rumla a Marty Študentové

Děkujeme Madleně Prachenské za ilustrace v tomto čísle Souterrainu.

Prosba

Pane, dej mi život,
abych mohla žít

Pane, dej mi cit,
abych mohla prožívat

Pane, dej mi rozum,
abych žila čestně a v pravdě

Pane, dej mi srdce,
abych mohla milovat

Pane, dej mi sílu,
abych překonala zlé časy

Pane, dej mi lásku,
bez ní není života

Pane, dej mi blízké,
abych mnohla sdílet štěstí

Pane, dej mi partnera,
abych mohla jít v páru

Pane, pomoz mi,
abych byla pro druhé požehnáním

Pane, dej mi odpuštění,
abych se zbavila vin

Pane, dej mi odpuštění,
abych se zbavila bolesti

Pane, dej mi klid a mír v srdci,
aby můj život byl pokojný a naplněný

Jiřina Muzikářová

Uzávěrka příštího čísla Souterrainu je 18. 12. 2016.

Lednové číslo vyjde asi 25. 12. 2016

Kalendář na prosinec 2016

Bohoslužby	4. 12.	s VP, křest S. Moliby	Pavel Ruml
ve sboru -	11. 12.	zpívají NP	Pavel Ruml
neděle 9:30	18. 12.	dětské bohoslužby	Pavel Ruml
	25. 12.	VP	Pavel Ruml
	26. 12.		Pavel Ruml
Biblická hodina	úterý v 17:30		
Děti	8. 12 v 17 hod., Suchdol - pátek		
Mládež a dorost	6. 12. a 20. 12. v 19. hodin		
x-cátníci	13.12.2016		
Naši pěvci	středa 18:30		
Křesťan. služba	porada 4. 12. po bohoslužbách		
Klub poznávání	8. 12. v 9:30 ve sboru Adventní program manželů Henychových		
Hodina pohybu	V prosinci nebude		
Setkání s hostem	V prosinci nebude		
Staršovstvo	1. 12. v 19:00		
Zpívání - Stodůlky	pátek v 9:30		

SOUTERRAIN - sborový zpravodaj. Založen v Dejvicích v dubnu 1992.
Vychází pravidelně poslední neděli předcházejícího měsíce.

Adresa redakce:

Mgr. E. Henychová, Radčína 12, 161 00 Praha 6 - Liboc
tel.: 222 360 437, henychova@atlas.cz

Adresa sboru:

Farní sbor ČCE v Praze - Dejvicích, Dr. Z. Wintra 15, 160 00 Praha 6
tel.: 739 373 924 (Pavel Ruml)
tel.: 739 246 347 (Marta Študentová)

<http://dejvice.evangnet.cz>, dejvice@evangnet.cz, č. ú **2400319773/2010**